

风流书呆

作品

灵媒
Spirit Medium

ตลอดอ่าน

P S Y C H I C

ปริศนาลับ สัมผัสวิญญาณ 3

เผิงหลิวซูโต (风流书呆) เขียน ปราณทยก แผล สู้สู (蜀黍) ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

สืบเนื่องจากเล่มที่แล้ว เมื่อเหล่าตำรวจต้องพบเจอกับคดีพิศวงที่หาคำตอบได้ยากอีกครั้ง กับปริศนาที่ว่ามือที่พบในโรงกำจัดขยะลึกลับี่เป็นมือของใคร แล้วมือลักษณะแบบนี้จะงอกออกมาจากมนุษย์ได้จริงๆ หรือ ครั้งนี้เอเวอรี่วายพา 'Psychic ปริศنالับ สัมผัสวิญญาณ' เล่มสามมาไขปริศนาให้ทุกคนแล้วค่ะ

นอกจากนี้แล้วระหว่างที่สืบคดีต่างๆ นั้น รายการโลกของผู้วิเศษก็ยิ่งถ่ายทำต่อไป แม้จะมีกระแสด้านลบจากผู้ชมมากมาย และในเล่มนี้กระแสด้านลบก็ยิ่งเพิ่มพูนขึ้นเมื่อพยานหลักฐานของเราได้ทำนายบอกกลางร้ายให้กับพี่ชายเสียจน ข้าแล้วยังมีคลิปกจากกล้องวงจรปิดที่เผยให้เห็นว่าเขาพยายามกำจัดเด็กหญิงที่หลายคนมองว่าเป็นนางฟ้าตัวน้อยๆ อีก

ด้วยเหตุนี้ชาวเน็ตทั้งหลายจึงรวมวิจารณ์พยานหลักฐานอย่างหนัก ไม่รู้ว่าครั้งนี้เขาจะสามารถลบคำสบประมาทพวกนั้นได้หรือไม่ ต้องให้นักอ่านทุกท่านร่วมเป็นกำลังใจแล้วละค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอรี่วาย

แนะนำตัวละคร

- * สวี้อีหยาง เด็กชายวัยประมาณสิบขวบ อาศัยอยู่กับพ่อและแม่ที่ชั้นสิบเจ็ดของคอนโดฯ มูนไนด์เบย์การ์เด้น เขามักจะถูกผู้เป็นแม่ทุบตีอยู่เสมอจนมีอาการป่วยทางใจ สวี้อีหยางชอบมานั่งขดตัวอยู่ตรงมุมบันได ฟันจายาหลังจึงให้ขนมปังหรือแซนวิชกับเขาบ่อยครั้งจนคุ้นเคยกันภายหลังเมื่อพ่อแม่ของเด็กน้อยเสียชีวิต ฟันจายาหลังก็รับอุปการะเขาเอาไว้ ซึ่งตัวสวี้อีหยางเองก็ยินดีเพราะชอบฟันจายาหลังมาก
- * อาหัว เด็กหนุ่มชาวเผ่าหงจา เดินทางมาจากหมู่บ้านบนภูเขาหิมาล้ายเพื่อเข้าแข่งขันรายการโลกของผู้วิเศษ มีความสามารถในการสื่อวิญญาณด้วยการดมกลิ่น
- * เหลอจิ้งเหลียน สาวน้อยร่างกายอ่อนแอ เข้าร่วมการแข่งขันรายการโลกของผู้วิเศษเพื่อหารายได้ให้กับครอบครัว เธอสามารถสื่อวิญญาณและรับรู้อารมณ์ความรู้สึกได้อย่างแม่นยำราวกับเข้าไปสัมผัสเหตุการณ์ด้วยตนเอง
- * หยวนจงใจ ผู้บำเพ็ญจิต ใช้กระดิ่งโบราณเป็นเครื่องมือในการสื่อวิญญาณ หนึ่งในตัวเก็งของรายการโลกของผู้วิเศษ

* จูซีหย่า

หญิงสาวชาวเผ่าเหมียว เข้าแข่งขันรายการโลกของผู้วิเศษโดยสื่อวิญญาณด้วยวิชาแม่มด

* ดิงผู้หิ่ง

หนุ่มหล่อผู้เข้าร่วมรายการโลกของผู้วิเศษ มีความสามารถในการอ่านใจ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟู้ซึยมน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ปัญหาในครอบครัว
มีการกล่าวถึงอาการป่วยทางจิต การทำร้ายเด็ก การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโหนมน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ การข่มขืน
การฆ่าตัวตาย และการใคร่เด็ก ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 96

นี่มันสัตว์ประหลาดหนึ่งตัว

ตอนที่ขี้คนกว่า หัวหน้าหน่วยพิสูจน์หลักฐานได้นำรายงานการพิสูจน์ดีเอ็นเอพุ่งเข้าไปในสำนักงานของหน่วยสืบสวนอาชญากรรมทีมหนึ่ง ดวงตาอันวาววับกว่าปกติฉายแววตื่นเต้นอย่างที่สุด "ผลการพิสูจน์ออกมาแล้ว!"

บรรดาลูกทีมที่นอนเกลื่อนอยู่บนพื้น โต๊ะทำงาน เก้าอี้ และโซฟา รีบตะกายลุกกันขึ้นมามองจ้องเขา

"นี่ของผู้ต้องสงสัย!" หัวหน้าหน่วยพิสูจน์หลักฐานพาตรวจงานลงบนโต๊ะ น้ำเสียงแหบพร่าเต็มไปด้วยความประหลาดใจ "แขนที่ขาดนั้นเป็นของเขา! เสียหวลี่ วันนี้ตอนนายไปเก็บตัวอย่างเจออะไรผิดปกติหรือเปล่า บนตัวเขายังมีมืออยู่มั๊ย"

เสียหวลี่พยักหน้าเร็วๆ "มีครับ ต้องมีแน่นอน เหมือนมือพวกเราปกติเลย ไม่งั้นเขาจะทำงานได้ไง เขาเป็นผู้ช่วยเซฟ รับผิดชอบเรื่องการหั่นผักโดยเฉพาะ"

หัวหน้าหน่วยพิสูจน์หลักฐานผงกศีรษะ "แบบนี้คือใช่เลย เรายังพบอีกว่าของมีคมที่ใช้ตัดมือคู่นี้คือมีดลับกระตูก ฝ่มือเนี่ยบเล็ดออกน้อยมาก เป็นระดับมืออาชีพ ซึ่งตรงกับอาชีพของผู้ต้องสงสัยพอดี มือสองข้างนี้เขาน่าจะเป็นคนตัดแล้วเอาไปซ่อนไว้ใต้เศษอาหารในถังขยะของร้านอาหารสี่มังกด ก่อนถูกโรงกำจัดขยะลวี่อุ้กเก็บไป"

"เฮือก!" ผู้อำนวยการที่พอได้ยินข่าวก็สูดลมหายใจเสียงดัง ชุนเจิ้งซี้กับหูเหวินเหวินยืนอยู่ด้านหลังเขาด้วยใบหน้าซีดขาวเหมือนกระดาษ ความจริง

จากหน่วยพิสูจน์หลักฐานที่วางอยู่ต่อหน้าทำให้พวกเขาจำเป็นต้องเชื่อ
 ทุกคนจัดจ้องรายงานการพิสูจน์หลักฐานด้วยสีหน้าแข็งทื่อ แวดวง
 ลับสนมึนง รวากับกำลังมองของนากลัวบางอย่าง
 ผู้อำนวยการที่มีวัยวุฒิสูงสุดได้สติก่อน ลั่งเสียงเฉียบ "ยังจะเหม่อ
 อะไรกัน ไปจับคนสิ!"

"เฮ้อ จริงด้วย มีหลักฐานแล้ว เราต้องดำเนินการจับกุม! รีบแต่งตัว
 เตรียมพร้อม!" หลิวเทารีบเก็บเสื้อมือไม่เป็นระวิง ส่วนคนอื่นๆ ต่างแยกย้าย
 กันไป

อันที่จริงการจับหวัชโมยไม่ใช่เรื่องยาก ความยากอยู่ที่การหาหลักฐาน
 เพราะที่ผ่านมามองพวกหวัชโมยลักของไปแล้วจะมีช่องทางในการจัดการ
 ของที่เป็นความลับสุดยอด แทบไม่ทิ้งเบาะแสะอะไรไว้ ซ้ำหวัชโมยที่มี
 ประสพการณ์สูงยังรู้ดีว่าจะหลบหลีกกล้องวงจรปิดอย่างไร ทำให้หลักฐาน
 การทำผิดที่ทิ้งไว้ยิ่งน้อยลง ต่อให้ขึ้นศาลก็ไม่มีความคิดให้กล่าวหา

ด้วยเหตุนี้ ในแวดวงตำรวจจึงถือว่าการจับหวัชโมยเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง
 สิ่งที่เน้นคือการจับให้ได้ทั้งคนและของ อย่ามองว่าเวลาจับ มีตำรวจรูกัน
 เข้าไปเยอะๆ แล้วดูเหมือนเป็นเรื่องง่าย แต่ความจริง เพื่อช่วงเวลานี้ ไม่รู้ว่า
 พวกเขาต้องตามรอยและแอบถ่ายภาพหวัชโมยรายนี้นานแค่ไหน นั่นต่างหาก
 ที่เป็นกระบวนการที่ยากเกินกว่าที่คนทั่วไปจะคาดถึง

เวลานี้ คดีนี้ยังจับไม่ได้ทั้งคนทั้งของ ทั้งยังไม่มีหลักฐานที่ชัดเจน แต่แค่
 ยื่นฟ้องฐานทิ้งอวัยวะมนุษย์ก็มีความผิดมากพอที่จะส่งผู้ต้องสงสัยเข้าคุก
 ได้แล้ว ต่อให้อวัยวะชิ้นนั้นเป็นของตัวเองเองก็ตาม

ขณะที่ทุกคนรีบร้อนออกเดินทาง เลี้ยวฟางกลับหยิบมือถือออกมาต่อสาย
 ผู้อำนวยการเห็นท่าทางโ้เอ้อของเธอก็ตวาด "เสียวเสียว มัวทำอะไรอยู่ นี่มัน
 เวลาอะไรยังไงจะมัวโทรศัพท์อยู่ได้ เธอทำแบบนี้มันผิดกฎนะ! เกิดข้อมูลรั่วไหล
 ฉันจะเอาเรื่องเธอคนแรก!"

เลี้ยวฟางรีบปิดไมค์ อธิบาย "ผู้อำนวยการคะ ฉันกำลังโทรหาคุณพี่น
 เขาบอกว่าผู้ต้องสงสัยรายนี้อันตรายมาก ให้โทรบอกเขาก่อนดำเนินการจับกุม"

สีหน้าคุดันของผู้อำนวยความสะดวกเปลี่ยนเป็นอ่อนลงในชั่วพริบตา เขาเปลี่ยนเป็นพูดด้วยความเร็วกว่าปกติ "เธอ...นั่นเธอโทรเลย ถามเขาด้วยนะว่าผู้ต้องสงสัยอันตรายแค่ไหน ต้องเตรียมตัวยังไง"

เลี้ยวฟางผงกศิระชะพลางเดินไปตรงมุมเงียบๆ ทุกคนหยุดงานเพื่อจ้องมองเธอด้วยตาเป็นประกาย

ไม่นาน น้ำเสียงมีเสน่ห์อย่างที่สุดของใครคนหนึ่งก็ดังมาจากลำโพง เสียงนั้นทอดเคี้ยวอย่างเกี้ยวกร้านแบบคนเพ็งตีนนอน "พวกคุณเตรียมดำเนินการจับกุมแล้วหรือครับ"

"ใช่ค่ะ พวกเราเตรียมดำเนินการจับกุมแล้ว คุณพี่นคะ ที่โทรมารบกวนคุณตอนดึกแบบนี้ต้องขอภัยจริงๆ แต่ก่อนหน้านี้คุณบอกว่าเขาอันตรายมาก ฉันทเลยอยากถามว่าเขาอันตรายแค่ไหน เขายังใช้มนุษย์หรือเปล่าคะ"

เสียงน้ำจิ้มแจ่มดังมา ผ่านไปสามสี่วินาทีที่พ้นจายาหัวจึงพูดอีกครั้งว่า "พวกคุณเอาอาวุธไปที่ชนกันไหม พวกคนไปให้เยอะหน่อย ดีที่สุดคือใส่เสื้อเกราะด้วย การจับเขาไม่ใช่เรื่องง่าย แน่แน่นอนว่าเขาเป็นมนุษย์..."

"เขาเป็นมนุษย์จริงหรือคะ" เลี้ยวฟางรู้สึกเอะใจกับประโยคนี้มาก

"ครับ เขาเป็นพวกเดียวกับพวกคุณ แต่เขาถูกความโลภบงการจนกลายเป็นทาสของความโลภ ทำให้สูญเสียตัวตนเดิมไป คุณส่งที่อยู่ของเขามาให้ผมด้วย ผมจะไปร่วมกับพวกคุณ" พ้นจายาหัวออกคำสั่งอย่างเป็นทางการเป็นผลก่อนตัดสาย

เลี้ยวฟางส่งที่อยู่ไปอย่างไม่ต้องหยุดคิด เสร็จแล้วเธอก็อุทาน "โอ้หยาแยะแล้ว ทำไมมันบื้อขนาดนี้นะ"

"เธอบื้ออะไร พ้นจายาหัวว่าไง สรุปลผู้ต้องสงสัยเป็นตัวอะไร" ผู้อำนวยความสะดวกเป็นตัวแทนของทุกคนในการถามคำถามที่มีความเร่งด่วนมากที่สุด

"ฉัน...ฉันแชร์ที่อยู่ของผู้ต้องสงสัยออกไป คุณพี่นบอกว่าเขาจะไปด้วยแบบนี้จะทำยังไงดีคะ การจับกุมมันอันตรายมาก!" เลี้ยวฟางพูด หน้าตาเหมือนจะร้องไห้ "เขาบอกให้พวกเราเอาอาวุธไปที่ชนกันไหม ดีที่สุดคือใส่เสื้อเกราะ เพราะผู้ต้องสงสัยอันตรายมาก..."

"เขาอยากไปก็ไปสิ พวกเราให้เขาคอยในรถก็ได้ เธอยังไม่ได้บอกเลยว่าตกลงผู้ต้องสงสัยเป็นตัวยะไรกันแน่" หลิวเทาอ่อนใจจนต้องเกาหูเกาแก้มความรู้สึกของทุกคนในขณะนี้ก็ไม่ได้ต่างจากเขามาก ลูกทีมทุกคนต่างหันมามองเลี้ยวฟาง ดวงตาของแต่ละคนฉายแววกระวนกระวายใจ

"คุณพ่อบอกว่าเขาเป็นมนุษย์เหมือนกับเรา แต่ถูกความโลภบงการจนกลายเป็นทาสของความโลภ ทำให้สูญเสียตัวตนเดิมไป" เลี้ยวฟางเก็บมือถือน้ำเสียงเร่งร้อน "ทำงานๆ เลิกถามได้แล้ว ต่อให้ถามอีก ฉันก็ไม่รู้ คุณพ่อกพูดแค่นี้ พวกนายเอาปืนไปกันหรือเปล่า ใส่เสื้อเกราะกันหรือยัง"

ทุกคนเห็นว่าต่อให้ถามไปก็ไม่ได้อะไรเลยรีบวิ่งไปหยิบของที่คลังเก็บอุปกรณ์ ผู้อำนวยการห่วงความปลอดภัยของพวกเขาเลยอนุมัติให้เป็นกรณีพิเศษ "ฉันจำได้ว่าก่อนหน้านี้มีอุปกรณ์เซฟตี้สำหรับระเบิดแบบใหม่มาลือตหนึ่ง พวกนายเอาไปด้วยชุดนี้สิ เมื่อๆ ไว้"

หลังจากยุ่งวุ่นวายกันอยู่พักหนึ่ง ทุกคนที่ติดอาวุธเต็มอัตราศึกก็ขึ้นไปนั่งบนรถตำรวจซึ่งแล่นฉิวออกไปเป็นขบวน ชาวบ้านตามทางเห็นแล้วเข้าใจว่าพวกตำรวจกำลังยกขบวนไปหลายรัฐยาเสพติดขนาดใหญ่ที่ไหน ไม่ใช่แค่จับหัวขโมยคนเดียว

จนใกล้ถึงคอนโดฯ ของผู้ต้องสงสัย ขบวนรถตำรวจก็ปิดไซเรน บรรยากาศเปลี่ยนเป็นเงียบกริบ พันจายาหัวมาคอยอยู่ที่ใต้คอนโดฯ ของผู้ต้องสงสัยมานานแล้ว เขายืนอยู่ตรงบันไดมีดๆ ที่หลอดไฟเสียมานาน แสงจากไฟริมทางสะท้อนกำแพงสีขาวไปจับตัวเขา ทำให้ชายหนุ่มดูเหมือนดวงดาวแสงอ่อนดวงหนึ่ง ดูเป็นเงาตะคุ่ม มลิ่งเมฆลือ แต่กลับดึงดูดสายตาของผู้คนที่อยู่ในความมืดเหมือนกัน

เลี้ยวฟางยังไม่ทันเดินเข้าไปใกล้ก็เห็นเขาก่อนแล้ว ทำให้อารมณ์กระวนกระวายของเธอสงบลง พันจายาหัวอยู่ด้วย ดีจริง!

พันจายาหัวยกนิ้วชี้เรียวยาวขึ้นมาแตะริมฝีปากสีแดงสดของตัวเอง

เลี้ยวฟางรีบหุบปากจับ หยิบกุญแจรถดอกหนึ่งส่งให้เขาก่อนขึ้นไปรถตำรวจซึ่งห่างออกไปไม่ไกล จากนั้นเธอก็ที่ตัวเองกับพรรคพวก สุดท้าย

ค่อยๆ ขึ้นไปบนตึก

พ้นจายาหลังผงกศิระชะ รับบัญแจรด หมุนตัวเดินไปที่รถตำรวจ

เลียวฟางค่อยโล่งใจขึ้นมา เธอให้ผู้ดูแลคอนโดฯ เดินนำหน้าเพื่อขึ้นไปยังชั้นเจ็ดเจียบๆ ที่นี่เป็นคอนโดฯ เก่าโทรม ลิฟต์ที่มีก็เสียไปนานแล้ว มีคนเข้าออกวุ่นวาย ด้านสุขอนามัยและสภาพแวดล้อมเลยแย่มากเป็นพิเศษ ด้วยเหตุนี้ค่าเช่าจึงถูกมาก พอดตกค่ำ ในตึกมักมีเสียงทะเลาะเบาะแว้ง ตบตี ด่าทอกันเป็นประจำ ความผิดหวังต่อชีวิตมักถูกระบายออกมาด้วยวิธีนี้

ผู้ดูแลเคาะประตูห้องผู้ต้องสงสัย ไม่มีการตอบรับจากด้านใน แต่ไฟสว่าง มีเสียงโทรทัศน์ดังแว่วออกมา

ผู้ดูแลมองตำรวจที่หลบอยู่สองข้างโถงทางเดินด้วยสีหน้าสับสน

เลียวฟางทำท่าปาลอบใจ ย่อตัวลงแล้วลงมือเคาะประตูแทน ก็อ๊กๆ ก๊อ๊กๆ เคาะอยู่นานประมาณหนึ่งนาที

ในที่สุดคนที่อยู่ด้านในก็ทนไม่ไหว เปิดปากด่า "จะเคาะอะไรนักหนา แม่แข็งตายหรือไง ไครวะ"

ผู้ดูแลยืนตรงกับตาแมวที่ประตู ผืนทำท่ากว้าง "วันนี้คุณทิ้งก้นบูหรือลงจากตึกหรือเปล่า ข้างล่างเป็นระเบียงที่ตากผ้า คุณรู้มั้ยว่าก้นบูหรือมวนเดียวของคุณอาจทำให้เกิดไฟไหม้ได้ คุณทำแบบนี้ไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้ง แต่ทำทุกวัน! ทุกคนเขาทนคุณไม่ไหวแล้ว วันนี้ฉันเลยมาแจ้งว่าคุณคงอยู่คอนโดฯ เราต่อไม่ได้ พรุ่งนี้ให้ย้ายออกไปซะ!"

"นั่งแม่บ้านหน้าเหม็น พุดอะไรวะ" ผู้ต้องสงสัยที่ยังคงมีท่าที่ระแวงระวังเต็มทีเปิดประตูผงออกมาทันที เขาถามด้วยน้ำเสียงขุ่นขาด "กูจ่ายค่าเช่าตรงเวลาทุกเดือน มีงี่มึลสิทธิ์อะไรมาไล่กู ไอ้คนไหนแม่กกล้าฟ้องว่ากู..."

พริบตาตัวเอง หลิวเทาพลันโผล่พรวดออกมาจากมุมอับสายตา เขาผลักผู้ดูแลออกไป ขาช้างหนึ่งถีบผู้ต้องสงสัยเข้าไปในห้อง ยกปิ่นขึ้นตวาดลั่น "อย่าขยับ!"

เจ้าหน้าที่ตำรวจทุกคนยกกรูกันเข้าไป เตรียมดำเนินการจับกุมผู้ต้องสงสัย ผู้ต้องสงสัยเบิกตามองปิ่นสีดำมะเมื่อมอย่างตื่นตะลึง เขาไม่ได้ตกใจ

จนตัวแข็ง ตรงกันข้ามกลับพุ่งเข้าไปใส่หลิวเทาทันที หลิวเทาไม่คิดว่าอีกฝ่าย จะทำเช่นนั้นจึงถูกระแทกจนตัวเซ อีกทั้งรอบตัวล้วนมีแต่พวกตำรวจ ทำให้ หลิวเทาไม่กล้าหนีียวไกล เพราะถ้าไม่ระวังแล้วยังโดนคนไหนเข้า ต่อให้ตาย เป็นหมื่นครั้งก็ขดใช้ไม่ได้

เห็นได้ชัดว่าความคิดของทุกคนเป็นไปในทางเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ ต่อให้ ทุกคนมีปืนแต่ก็เหมือนเป็นแค่เครื่องประดับ ทำได้เพียงหลบกระบอกปืนของ หลิวเทาไปสกัดผู้ต้องสงสัย คนที่ไวที่สุดกลายเป็นซุนเจิ้งซี่ เขามีรูปร่างราว วัวสูงมาใหญ่ แขนยาว แคว้งไม่ก้ำก๋วก็ตามผู้ต้องสงสัยที่วิ่งออกไปที่ระเบียง ได้ทัน จับแขนสองข้างของอีกฝ่ายไพล่หลัง กดตัวติดผนัง

ลึกๆ เขารู้ว่าคนคนนี้เป็นแปลกมากเลยออกแรงเต็มที่ ใบหน้าของผู้ต้อง สงสัยเกือบถูกเขากดให้จมเข้าไปในผนัง กระดุกที่มีมือทั้งสองข้างส่งเสียงดัง กรอบแก้วคล้ายจะหลุดจากข้อต่อ

"รีบใส่กุญแจมือเขาเร็ว!" ซุนเจิ้งซี่ตะโกนเสียงดัง ทุกคนไม่กล้าชักช้า

หูเหวินเหวินรีบแกะกุญแจมือที่หลังของตัวเองออกมา แต่ในตอนนี้อง ใต้รักแร้ด้านซ้ายของผู้ต้องสงสัยกลับมีแขนเล็กๆ สีดำเทาหนึ่งข้างพร้อมนิ้วห้านิ้ว ที่เหมือนกิ่งไม้แห้งๆ ไพล่ออกมา มือนั้นกำมีดคมกริบเล่มหนึ่งแน่น แทะเข้า ที่ท้องของซุนเจิ้งซี่ ซุนเจิ้งซี่รู้สึกเหมือนมีอะไรที่มเข้ามาแรงๆ ที่ท้อง ลมหายใจ สะดุดไปชั่วขณะ แต่ไม่รู้แน่ชัดว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

กลายเป็นหูเหวินเหวินที่ตกใจจนเหงื่อเย็นๆ แดกซิก เธอร้องกรีด "ระวัง! เขามีมืออีกข้าง!"

ว่าไงนะ! ซุนเจิ้งซี่รีบกำหน้า เห็นแขนสีดำเทาอีกข้างงอกออกมาจาก ใต้รักแร้ขวาของผู้ต้องสงสัย และพุ่งมาตะกายที่สองตาเขา เล็บสั้นแต่คมกริบ เหมือนอาบยาพิษ เปล่งประกายสีดำหม่นๆ

สมองของซุนเจิ้งซี่ว่างเปล่า ไม่สามารถขบคิดเรื่องพิลึกพิลั่นแบบนี้ได้ โชคดีที่สิ่งที่เขาได้รับมาจากโรงเรียนตำรวจคือการฝึกที่โหดที่สุด ทำให้เขา สามารถหลบหลีกการโจมตีที่พุ่งเข้ามาแบบกะทันหันได้ ทว่าสถานการณ์ทำให้ เขาจำเป็นต้องปล่อยมือที่ล็อกผู้ต้องสงสัยอยู่ออก

ผู้ต้องสงสัยสะบัดมือทั้งสองข้างให้เป็นอิสระ ริงห้อยเต็มเหยียด แต่กลับเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกหลายคนายที่ชุมนุมอยู่ในตึก เขาหมุนตัวเปลี่ยนทางแบบไม่ต้องหยุดคิด ทว่ากลับถูกพวกชุมนุมจี้กับหลิวเทาที่มีรูปร่างราววัวสูงม้ายักษ์ขวางเอาไว้ เมื่อน้ำหลังไม่มีทางให้หนี สีหน้าของเขามีแต่ความดูดน ไร้แววหวาดกลัว หมายถึงจะขยายกรงเล็บสังหารเพื่อสร้างเส้นทางเลือด

จนถึงตอนนี้ ทุกคนถึงเพิ่งรู้ว่ามือทั้งสองข้างของเขาคือมีดอยู่สี่เล่ม แต่ละเล่มแปลงประกายเยียบเย็น เห็นได้ชัดว่าผ่านการลับมาเป็นประจำ แต่สิ่งที่น่ากลัวที่สุดไม่ใช่มีด แต่เป็นมือสองข้างที่งอกออกมาอย่างพิสดารราวกับกำเนิดมาจากนรกของเขาต่างหาก มันเรียวยาวเล็กผอมแห้ง แต่กลับแข็งแรงเป็นพิเศษ โกงทางเดินที่แคบทำให้การวาดมีดของเขาไปโดนผนังอย่างเลี่ยงไม่ได้ มีอรรถมดาสองข้างอาจมีอาการสั้น ซา ชะงัก แต่มือที่เป็นสีดำเทาเรียวยาวผอมสองข้างกลับถลกเอาวอลล์เปเปอร์กับอิฐก้อนหนึ่งออกมา

"ออกไปห่างๆ หน่อย! คนข้างหลังหลบ! ฉันจะยิง!" เมื่อเผชิญหน้ากับสัตว์ประหลาดแบบนี้ หลิวเทาทำได้เพียงหยิบอาวุธออกมา

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ยืนอยู่ในรัศมีการยิงรีบหลบเข้าไปตรงบันได มีเสียงปังๆ ดังตามมาอย่างรวดเร็วสองนัด หลิวเทาถึงโดนขาสองข้างของผู้ต้องสงสัย

คนคนนี้เป็นคนกระดุกแข็งคนหนึ่ง ขนาดขาทั้งสองข้างถูกยิงหักแล้วยังไม่ร้อง มีเพียงเสียงมีดที่ตกลงพื้นดังเคร้งๆ ก่อนกลับไปด้านข้าง แต่ในชั่วพริบตานี้เอง เลื่อยสีดำของเขาก็ถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ ภาพที่สั่นประสพมากยิ่งกว่าได้เกิดขึ้น เมื่อข้างกระดุกซี่โครง เอว และท้องทั้งสองด้าน รวมไปถึงสองข้างของสะโพกและต้นขาเขาเกิดมีแขนเรียวยาวสีดำเทาหลายสิบคู่งอกออกมา พวกมันต่างกวัดแกว่ง จิกทิ้ง ตะกุย คีบคลาน ทำให้คนดีๆ คนหนึ่งกลายเป็นตะขาบตัวโต อัปลักษณ์

พวกหลิวเทาตกใจจนอวัยวะภายในแทบฉีกขาด ภาพสยองนี้ได้เกิดขึ้นตรงหน้าพวกเขาจริงๆ ต่อให้พวกเขาจะไม่อยากเชื่อสายตาตัวเองก็ตาม

หูเหวินเหวินตกใจจนสติหลุด ล้มลงไปนั่งก้นจ้ำบ่าบนพื้น ขาอ่อนจนยืนไม่อยู่

ตะขาบในร่างมนุษย์คนนั้นอาศัยแขนเรียกว่าสืบข้างเลื้อยได้อย่างรวดเร็ว เขาไต่ผนังขึ้นไปบนเพดานโถงทางเดิน แขนเรียวยาวที่มีเล็บคมกว่ามีดจิกลึกเข้าไปในอิฐก่อผนังส่งเสียงดังตึงตัง เศษอิฐปลิวกระจาย จินตนาการได้เลยว่าถ้าใครตกอยู่ในมือของเขาจะต้องถูกฉีกเป็นชิ้นๆ ภายในพริบตาพลังสังหารของเขาอยู่เหนือความคาดหมายของทุกคน!

"รีบยิง อย่าปล่อยให้เขาหนีไปได้!" เมื่อเห็นผู้ต้องสงสัยกำลังไต่เข้าไปในห้องเช่าผ่านทางฝ้าเพดาน ซ้ายยังสามารถบิดเหล็กดัดได้อย่างง่ายดาย และเตรียมจะปีนลงจากตึก หลิวเทา ก็ตะโกนออกมาทันที

เลี้ยวพวงรีบยกปืนเล็งไปที่ศีรษะของอีกฝ่าย ไซ้แล้ว พวกเขาจะจับเป็นไม่ได้ พวกเขาต้องจับตายสัตว์ประหลาดตัวนี้!

แม้จะหวาดกลัวแต่หญิงสาวก็ยังถูก ทว่าผู้ต้องสงสัยกลับเหมือนไม่รู้สึกรู้หายออกไปจากกระเป๋ยงมีตๆ ที่เหล็กดัดถูกบิดจนผิดรูปนี้อย่างรวดเร็ว ดูเหมือนปืนจะทำอันตรายเขาได้ไม่มาก

หลิวเทาวิ่งไปดูก็เห็นเงาสีดำรูปมนุษย์ของใครคนหนึ่งไต่อยู่นอกตัวตึกสูงลิบ เหมือนกำลังเดินอยู่บนพื้นราบ เป็นภาพที่มหัศจรรย์ยิ่งกว่าหนึ่งไซไฟ

"ตามๆ อย่าปล่อยให้เขาหนีไปได้!" หลิวเทารู้ดีว่าการปล่อยคนคนหนึ่งหนีไป จะก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่น่าสยงแบบไหน ประชาชนจะตกอยู่ในความหวาดกลัว เพราะเรื่องนี้ สังคมจะปั่นป่วนโกลาหลเพราะเรื่องนี้ และสำนักย่อยเขตได้จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบทุกอย่าง

ทุกคนรีบตามลงบันไดไป แต่กลับไม่สามารถไล่ตามแขนกว่าสืบข้างที่เลื้อยอย่างรวดเร็วทันได้ทัน ไม่มีใครสามารถจับสัตว์ประหลาดแบบนั้นได้ไม่มี!

ความกลัว ความร้อนใจ ความลนลาน และความพ่ายแพ้เข้าเกาะกุมความรู้สึกของทุกคน พวกเขาวิ่งกันสุดชีวิต ตามกันสุดชีวิต ผ่านไปสามนาทีก็เห็นเงาตะขาบในร่างมนุษย์ ถึงแขนเรียวยาวของเขาจะแข็งแกร่ง แต่ร่างกายยังคงมีโครงสร้างแบบมนุษย์ไม่ได้เป็นข้อเป็นปล้องเหมือนตะขาบ ด้วยเหตุนี้พอเจอมุมเลี้ยวเข้าก็เลยชน ส่งผลต่อความเร็วของเขาอย่างมหาศาล

"เขาวิ่งไปลานจอดรถแล้ว! เร็วๆ! รีบล้อมไว้!" ชุนเจิ้งชี้ตะโกนอย่างโมโห

แต่กลับต้องคุกเข่าล้มลงกะทันหัน เมื่อภาพตรงหน้าทำให้เขาตะลึงงัน เนื่องจากพื้นจยาหลัวที่นั่งอยู่ในรถตำรวจที่เปิดประตูทิ้งไว้หนึ่งคัน ในมือกำลังถือปืนหนึ่งกระบอก เล็งไปที่ตะขาบในร่างมนุษย์

"ไม่มีประโยชน์! กระสุนทำอะไรเขาไม่ได้! รีบหนี!" ซุนเจิ้งซึ่งรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้น รวบรวมเสียงแรงทั้งหมดเพื่อวิ่งไปข้างหน้า ไม่ว่าจะสัตว์ประหลาดตัวนั้นจะอันตรายแค่ไหน เขาก็ต้องขวางมัน เพราะการปกป้องประชาชน ผู้บริสุทธิ์คือหน้าที่ของเขา

ทว่าวินาทีต่อมา ชายหนุ่มกลับต้องคุกเข่าล้มลงอีกครั้ง พร้อมด้วยสีหน้าไม่อยากเชื่อ

เพราะจริงๆ แล้วสิ่งที่พื้นจยาหลัวถืออยู่ไม่ใช่ปืนธรรมดา แต่เป็นปืนยิงตาข่าย สิ่งที่ยิงออกมาไม่ใช่กระสุน แต่เป็นตาข่ายเหล็กหนึ่งผืน ทำให้สัตว์ประหลาดคว่งไวดำตัวนั้นถูกจับในชั่วพริบตา คนอื่นวิ่งหนีกันทั้งคืน แต่กลับสู้เขาที่เฝ้าตอรอกระต่าย* แบบสบายๆ ไม่ได้ รวากับว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวไม่ว่าจะมองเห็น มองไม่เห็น ผ่านเลยไปแล้ว อยู่ในปัจจุบัน หรืออนาคตล้วนอยู่ในการคาดการณ์ของเขา

* เฝ้าตอรอกระต่าย เป็นสำนวน หมายถึงนั่งรอให้โชคตกหรือโอกาสลอยมาหา มีตำนานเล่าว่าในสมัยจั้นกั๋ว มีชวานาเห็นกระต่ายตัวหนึ่งวิ่งมาชนตอไม้ตาย เขาจึงไม่ไปทำนา นั่งรอให้กระต่ายวิ่งมาชนตอไม้ตายอีก

บทที่ 97

หน่วยพิเศษกระทรวงความมั่นคง

เพื่อจับสัตว์ประหลาดตัวนี้ ทุกคนต่างทุ่มกันสุดชีวิต แต่คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายอีกฝ่ายจะตกอยู่ในตาข่ายของพินจยาหลัวแบบง่าย ๆ ซุนเจิ้งซื่ออยู่บนพื้นยังไม่ต้องพูดถึงความรู้สึกที่แสนวุ่นวาย แต่ทัศนะที่มีต่อโลกและความมั่นใจทั้งหมดที่เขาเฝ้าเพาะบ่มมาเยี่สิบกว่าปีได้ถูกทำลายลงด้วยมือของคนคนหนึ่งในวันนี้ แต่เขาก็ยอม ยอมแล้วจริงๆ เพราะพินจยาหลัวไม่ใช่มนุษย์!

ที่แรกซุนเจิ้งซื่อตั้งใจจะนั่งหลบหายใจอยู่ที่พื้น เพราะการวิ่งจากชั้นเจ็ดลงมาชั้นหนึ่งภายในสามนาทีแล้ววิ่งมาที่ลานจอดรถที่อยู่ห่างออกไปหลายร้อยเมตรนี้ทำเอาปอดเขาแทบระเบิด แต่เขายังพักไม่ได้ เนื่องจากสัตว์ประหลาดตัวนั้นกำลังเดินพราดๆ ใช้เล็บกรีดตาข่ายเหล็กเสียงดังเคื่องๆ ที่ทำให้คนชนลุกชู้แบบนี้มีมันใช้เล็บของมนุษย์ที่ไหน นี่มันมีดเล่มเล็กชัดๆ!

"แย่แล้ว ดูเหมือนตาข่ายจะถูกเขาทำพัง คุณพิน รีบออกจากที่นั่น อันตราย!" เสียงเคื่องๆ ที่ได้ยินทำให้ความรู้สึกของซุนเจิ้งซื่อด้านชา สัตว์ประหลาดตัวนี้ทำลายความรู้เรื่องขีดจำกัดของมนุษย์ของเขา ถ้าอีกฝ่ายเป็นมนุษย์จริงๆ นะนะ ไม่รอให้เขาวิ่งไปใกล้ พินจยาหลัวก็เดินไปหาสัตว์ประหลาดแบบไม่เร็วไม่ช้า ยื่นมือออกไปทาบหน้าผากของอีกฝ่าย ทำทางแบบนี้เหมือนเป็นการปลอมให้สงบลงได้อย่างชะงัด ไม่รู้ว่าสัตว์ประหลาดที่กำลังเดินพราดตัวนั้นนิ่งลงไปได้อย่างไร ท้ายที่สุดก็ค่อยๆ นอนนิ่ง

คอยจนซุนเจิ้งซื่อไปถึง พินจยาหลัวก็ดึงมือกลับเรียบร้อย ยื่นหลุบตาอยู่

ไม่รู้ว่าคุณเจิ้งซี้ตามมาดูหรือเปล่า เหมือนเขาจะเห็นว่าตอนที่มือของ ฟันจยาหลิวออกจากหน้าผากสัตว์ประหลาดมีแสงสีเทาอ่อนๆ ทว่า แสงสะท้อนจากตาข่ายเหล็กก็เป็นสีแบบเดียวกัน ทำให้ความสงสัยของเขา หายไปอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มไม่ได้คิดมาก คั้นได้เชือกขดหนึ่งมาจากรถตำรวจ ก็เตรียมมัดเจ้าสัตว์ประหลาดอย่างจริงจัง มือประหลาดทรงพลังจำนวน หลายคู่พวกนี้จำเป็นต้องได้รับการป้องกันหลายต่อหลายชั้น ถ้าไม่มีตาข่าย ห่อตัว ยิ่งต้องไม่ให้มันไปโดนคนอื่น เขายังอยากใส่กุญแจมือเจ้าสัตว์ประหลาด อีกสักหลายสิบคู่ด้วย

น้ำเสียงอ่อนโยนของฟันจยาหลิวทำให้ลมหายใจหอบๆ ด้วยความร้อนใจ ของเขาสงบลงได้ไม่น้อย "ไม่ต้องมัดหรอก ตอนนี้เขาอ่อนแรงมากแล้ว"

"แรงเขาไม่อ่อนเลยสักนิด เมื่อกี้เขาบิดเหล็กตัดจนผิดรูปด้วยมือเปล่า และไต่ดิ่งลงมาจากชั้นเจ็ดถึงชั้นหนึ่ง โดนคระสุนไปอีกสามนัดแต่ก็ยังคงนอน เป็นมังกรพญาคีม..." ซุนเจิ้งซี้เล่าพลางแะตัวที่ขดเป็นก้อนกลมของสัตว์ประหลาด ที่เขาตกใจจนต้องอุทานเบาๆ ไม่ใช่เพราะสาเหตุอื่น แต่เป็นเพราะตอนนี้ เจ้าสัตว์ประหลาดตัวอ่อนปวกเปียกเป็นก้อนแข็งหนึ่งก้อน จะทำอะไรก็ได้ ขึ้นส่วนร่างกายถูกดึงทิ้งออกไปอย่างง่ายดาย

ใช่แล้ว ซุนเจิ้งซี้หักแขนเรียวหนึ่งข้างของเขาออกมา นาที่นี้ชายหนุ่ม ตกใจจนพูดไม่ออก

ฟันจยาหลิวเหินหน้าไปทางอื่น ริมฝีปากสีแดงแอบยักโค้งอยู่เงียบๆ ในความมืด

บรรดาตำรวจที่แรงน้อยกว่าหน่วยเพลิงมาถึง พวกเขาถูกันเข้ามาดัดตัว สัตว์ประหลาด ร้องเสียงโหยหวน

"แว๊ก! เหมือนผมจะหักแขนเขาแล้ว!"

"ผมก็หักแขนได้หนึ่งข้าง!"

"นี่แม่งตัวอะไรวะ แะเม็ดข้าวโพดหรือไง ทำไมแค่จับก็หักเลย"

หลิวเทาที่อายุเยอะแล้วมาถึงเป็นคนสุดท้าย แต่กลับหนักแน่น ฟิงฟาได้ เขาตะโกนซุนเจิ้งซี้หนึ่งครั้งพลางตวาด "พูดจาส่งเดชอะไร ไม่เห็นหรือว่าตีกี่ข้างๆ"

ยังเปิดไฟสว่างอยู่ รีบยกเจ้าตัวนี้ขึ้นรถไปเลยนะ อย่าให้คนอื่นเห็น! เร็วๆ!"

ซุนเจิ้งที่ไม่ถือสาเรื่องที่โดนคนอื่นเตะกันเลยสักนิด เพราะเรื่องนี้ทำให้ความเย่อหยิ่งของของของเขาไม่เหลือเลยแม้แต่น้อย ตรงข้ามเขากลับเต็มไปด้วยความเลื่อมใสในตัวเจ้าหน้าที่อาวุโสฝ่ายปฏิบัติการ และความยำเกรงต่อสิ่งที่เป็นปริศนา เขากับตัวหนังสือใจอวูโสน้อยที่สุด ย่อมต้องรับงานหนักด้วยการหิวปลายตาข่ายเหล็ก ยกขึ้นไปบนรถตู้เสียงดังเคร้งคร้าง ก่อนปิดประตูตั้งบัง

ไม่นาน เลี้ยวพวงกับหูเหวินเหวินก็ประคองกันวิ่งมา จากนั้นก็นั่งกันจ้ำม่ำลงไปบนพื้น หอบหายใจแรงๆ

"ให้เราช้า ก็ช้าให้ก่อนสิ!" ความเหนื่อย ความตกใจ ความกลัว ทำให้หัวใจของพวกเธอปวดหนึบเหมือนถูกกระตุกครั้งแล้วครั้งเล่า

"มีคนได้รับบาดเจ็บมั๊ย" หลิวเทาถามเสียงดัง

"แขนผมโดนเล็บเขากัดไป แต่เจ็บไม่มากครับ"

"เหมือนขาผมจะถูกมีดกรีด แต่ผมคงต้องดูก่อนว่าแผลอยู่ตรงไหน" เหมือนคนคนนี้จะลืมไปแล้วว่าตัวเองได้รับบาดเจ็บ

"แขนผมก็โดนเล็บเขากัดเหมือนกัน"

"เหมือนฉันจะเห็นซุนเจิ้งซึ่กับหยางเกอถูกแทง 'ไม่เป็นไรใช้มั๊ย' ใครบางคนถามมาด้วยความเป็นห่วง

ซุนเจิ้งซึ่กับหยางเกอรีบถอดเสื้อเกาะออก สักรวจตำแหน่งที่ถูกแทง แขนนั้นดูประาะแต่เรียวแรงกลับเยอะผิดธรรมชาติ ตำแหน่งที่ถูกมันเอามีดแทงกลายเป็นรอยช้ำปื้นใหญ่ แค่นี้ก็เจ็บจนต้องสูญหายใจ ไม่อยากคิดเลยว่าถ้าวันนี้ทุกคนไม่ได้สวมเสื้อเกาะจะได้รับบาดเจ็บกันแค่ไหน ซุนเจิ้งซึ่กับหยางเกอต้องตายแน่ และคนอื่น ๆ ไม่มีทางหยุดอยู่ที่มือเท้าถูกกรีดเป็นแผล

เมื่อเห็นว่าทุกคนปลอดภัย หลิวเทาถึงค่อยๆ รู้สึกเสียใจได้ขึ้นมา

ซุนเจิ้งซึ่แอบมองพื้นจายาหลิวที่ยืนอยู่นอกกลุ่ม ในใจรู้สึกเลื่อมใสอย่างมาก เขาจำได้ว่าก่อนออกเดินทาง เลี้ยวพวงย้าแล้วย้าอีกว่า 'คุณพื้นให้พวกเราสวมเสื้อเกาะ ทุกคนต้องสวมเสื้อเกาะ' เพราะแบบนั้นเขาถึงยอมทนกับความร้อนอบอ้าวในหน้าร้อนแบบนี้เพื่อสวมเสื้อเกาะตัวหนาที่ไม่ระบายอากาศ

ถ้าเลี้ยวพวงไม่พุด รับรองว่าเขาต้องไม่ยอมเตรียมการป้องกันใดๆ เพราะเขามีความมั่นใจในฝีมือของตัวเองมาก

นี่แหละคือร่างทรงวิญญาณ เขาหยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ก่อนคนอื่นหนึ่งก้าวเหมือนกับเทพ

ระหว่างที่ซุนเจิ้งที่กำลังครุ่นคิด ทางเลี้ยวพวงก็พูดเสียงปนสะอื้นว่า "คุณพ่่นคะ วันนี้ต้องขอบคุณคุณมาก ไม่งั้นการปฏิบัติการของพวกเราวันนี้คงต้องมีการเจ็บหนักหรือล้มตายแน่นอน"

หลิวเทาพูดด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน "เมื่อไหร่ผมยังกลัวว่าคุณจะเป็นอุปสรรคกับงานของเรา คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายคุณจะทำตัวประหลาดตัวนี้ได้"

พ่่นจยาหัวโบทมือ แสดงสีหน้าไม่ใส่ใจ

ตัวนเลี้ยวโจวเปิดหน้าต่างรถออกมาพูดเบาๆ "หัวหน้าหลิวครับ มือเขากักหมดแล้ว เลือดไหลเยอะเลย จะจัดการยังไงดีครับ ผมเอาเสื้อพันแผลให้เขาแล้ว แต่เหมือนจะช่วยไม่ค่อยได้!"

"ส่งไปโรงพยาบาล! ฉันจะโทรหาผู้อำนวยการดูว่าท่านจะจัดการยังไง" หลิวเทาโบทมือ "ทุกคนขึ้นรถ พวกเราไป!"

ทุกคนเฮโลกันขึ้นรถ ทว่าพ่่นจยาหัวโบทกลับถอยหลังไปสองก้าว เขายิ้มพลางผงกศีรษะ "ผมไม่ไปกับพวกคุณนะ ที่บ้านยังมีเด็กเล็กต้องดูแล"

เมื่อนึกถึงสวีอิ๋นหยางที่อยู่บ้านคนเดียว เลี้ยวพวงก็รีบบอกว่า "คุณพ่่น กลับไปก่อนได้เลยคะ วันนี้ต้องขอบคุณคุณมากจริงๆ! ไว้ว่างเมื่อไหร่ฉันจะเลี้ยงข้าวคุณนะคะ!"

"จะเลี้ยงก็ต้องเลี้ยงทุกคนเลยสิ คุณพ่่นครับ ถึงตอนนั้นคุณอย่ารังเกียจที่พวกเราไปกวนวายด้วยนะ!" หลิวเทาสตาร์ตรถพลางยื่นหน้าไปเอ่ยปากเชื้อเชิญอย่างกระตือรือร้น เขาเลื่อมใสคนคนนี้มากจริงๆ และอยากคบหาอีกฝ่ายเป็นเพื่อน คุณลองคิดดูสิว่าคุณอย่างพ่่นจยาหัวโบทจะเป็นเพื่อนระดับสุดยอดแค่ไหน นายกรัฐมนตรี ผู้ว่าการมณฑลสู้ได้หรือเปล่า สู้ไม่ได้ เทียบไม่ได้ด้วย! เพราะเขาไม่ใช่คนธรรมดา!

พ่่นจยาหัวโบทตอบรับด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน บนตัวไม่มีความเย่อหยิ่งจองหอง

แบบตาราใหญ่หรือผู้สูงส่งที่อยู่เหนือโลกเลยแม้แต่หน่อย เมื่อเห็นขบวนรถแล่นห่างไปไกลแล้ว เขาถึงแบ่มือ หลุบตามองรัศมีสีเทาหนึ่งดวงที่กำลังส่องแสงมลังเมล็องอยู่บนผิวขาวผ่องของเขา เมื่อดูดีๆ จะเห็นว่ามันเป็นป้ายหยกรูปปลาหนึ่งชิ้น เหมือนชิ้นที่อยู่ในตัวของงูหมิง แต่มีขนาดเล็กกว่าหน่อย มันมีขนาดประมาณเมล็ดงาเท่านั้น แต่ฝีมือการแกะสลักละเอียด ประณีต สวยยิ่งกว่าสวย ต่อให้เป็นช่างแกะสลักฝีมือดีที่สุดก็อาจไม่มีฝีมือขนาดนี้

เรื่องที่น่าเชื่อยิ่งกว่าคือถึงป้ายหยกจะมีขนาดเท่าเมล็ดงา แต่ตรงปากปลากลับมีรูเล็กๆ หนึ่งรู เหมือนมีไว้สำหรับร้อยเชือก แต่ต้องถามว่าป้ายหยกจิวแบบนี้ นอกจากถือไว้ดูแล้วยังจะทำอะไรได้อีก รูสำหรับร้อยเชือกหนึ่งรูมีความจำเป็นด้วยหรือ แล้วเชือกแบบไหนถึงจะสอดเข้าไปได้

ข้อสงสัยที่เกิดขึ้นได้กับคนทั่วไปไม่เคยปรากฏกับพันจยาหลัว เขามองมันแวบหนึ่งแล้วรวบมือ เดินไปที่ยานพาหนะของตน หลังขึ้นรถ เขาตะแคงเรื่องๆ เหมือนดาวนั้นด้วยปลายนิ้ว กดมันเข้าที่หว่างคิ้ว ให้มันเลื่อนหายไป...

ภายในห้องผู้ป่วยพิเศษของโรงพยาบาลเขตทหารประจำเมือง คนหน้าตาเคร่งขรึมหนึ่งกลุ่มกำลังมุงดูอยู่รอบเตียงหนึ่งเตียงเพื่อพิจารณาอะไรบางอย่างละเอียด บณอินทรธนูของพวกเขาแสดงถึงตำแหน่งที่มีความโดดเด่น ในขณะที่ผู้อำนวยการสำนักย่อยเขตได้ทำได้เพียงยืนกระสับกระส่ายอยู่นอกห้องระหว่างที่รอถูกเรียก

สักพักชายหน้าตาดีมีออราไม่ธรรมดาคนหนึ่งก็เดินนำออกมา เขาอายุน้อยที่สุดในกลุ่ม แต่กลับมีตำแหน่งสูงสุดในกลุ่ม คนอายุสี่สิบห้าสิบปี ทั้งกลุ่มเจอเขายังต้องก้มศีรษะ เรียกเขาว่าหัวหน้า เขาสวมหมวกทหาร ออกคำสั่งสั้นกระชับแต่ชัดเจนว่า "รวบรวมบันทึกการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งหมด ลบคลิปทุกคลิป ส่งสำนวนคดีนี้ให้หน่วยพิเศษกระทรวงความมั่นคงเราอย่างเป็นทางการ"

"ครับ ผมจะให้พวกเขานำของไปส่งเดี๋ยวนี้" ผู้อำนวยการปรายตามองไปทางห้องผู้ป่วยเป็นระยะ แต่ไม่กล้าถามมาก

ผู้ต้องสงสัยที่ถูกพันแผลห้ามเลือดทั้งตัวกำลังนอนอยู่บนเตียง ตามอง เพดานอย่างทึ่งมึนๆ ไม่รู้ว่กำลังคิดเรื่องอะไร แขนหลายสิบข้างที่เป็นเหมือน ต้นอ่อนต้นไม้นั้นหักหลุดออกจากตัวเขาไปนานแล้ว ทั้งไว้เพียงแผลชอกเลือด มากมาย สถานการณ์แบบนี้ ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถให้คำอธิบายได้

ผู้อำนวยการสำนักย่อยเขตใต้เดินจากไปด้วยความรู้สึกอาลัย เขา เข้าใจว่าตัวเองจะได้รู้ความจริง แต่ตอนนี้เห็นได้ชัดแล้วว่าไม่มีหวัง เวลานี้ เขาเข้าใจความรู้สึกอันเหมือนถูกกักอยู่ในกะลาของขุนเจ็้ซึ่งแล้วว่ามัน ทำให้อยากอาลະวาดต่อยตีคนมากแค่ไหน

เขาเพิ่งจะเดินจากไป ช่งรู่ก็มาถึง ต่อให้เป็นเวลาตีกลางดึก แต่ชายหนุ่ม ก็ยังสวมชุดสูทสูทหรูและทำผมเนียบไม่กระดิกสักเส้น บนตัวยังมีกลิ่นน้ำหอม โรสแมรี่ให้ความรู้สึกหรูหราจางๆ

"เรียกหาฉัน มีเรื่องอะไร" เขาเดินมาที่หน้าห้องผู้ป่วยพิเศษ มองผ่าน หน้าต่างเข้าไป

ชายคนที่สวมเครื่องแบบทหารโบกมือ คนหน้าตาเคร่งขรึมพวกนั้นก็ จากไปกันเงียบๆ เหลือแต่ชายที่หน้าตาเหมือนบอดีการ์ดรูปร่างสูงใหญ่ คอยเฝ้าอยู่ด้านข้างเพียงคนเดียว

"ทำไมวันนี้ไม่มีกลิ่นเลือด นายไม่ได้ลงโทษตัวเองหรือ" ชายคนนั้น สูดกลิ่นบางเบาในอากาศ พุดเข้า "ดูทำวันนี้ นายจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษถึง พรหมน้ำหอม แต่งตัวจัดเต็มแบบนี้จะทำอะไร มีเดดหรือไง คงไม่ใช่แค่มา เจอฉันหรือกั้มั้ เวินหน่วนบอกว่าช่วงนี้นายย้ายสายไปทางนายแบบ ตอนแรก ฉันไม่เชื่อ แต่พอได้มาเห็นเองตอนนี้ นายไปโดนอะไรมา"

"เม็งจั้ง นายคิดเยอะเกินไป แค่ช่วงนี้ฉันแต่งตัวแบบนี้เอง" ช่งรู่ปรายตามองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง พุดด้วยอย่างตรงไปตรงมา "นายอยากให้ฉันทำอะไร"

สีหน้าของเม็งจั้งเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม เขาชี้ไปที่คนที่อยู่ด้านหลังในของ หน้าต่าง "เขาชื่อหลี่ไห่หวู่เต๋อ เป็นผู้ช่วยเซฟในร้านอาหารสี่ม้งคล นายน่าจะ รู้จักเขา เพราะเมื่อวานนายบอกเองว่าเขาคือผู้ต้องสงสัย วันนี้เขาถูกจับ ได้รับบาดเจ็บสาหัส หมอบอกว่าอวัยวะภายในของเขาล้มเหลวหมด ตายได้"

ตลอดเวลา เวลานี้สติเขายังแจ่มใสดีมาก แต่ไม่ว่าเราจะถามอะไรเขา เขาก็ไม่ยอมตอบ ฉันเลยอยากให้นายมาสอบปากคำเขาหน่อย เราจะได้รู้สาเหตุที่เขากลายเป็นแบบนี้"

"งั้นอย่างน้อยนายต้องให้ฉันรู้ก่อนว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา" ซ่งรู่ยพูดเสียงเรียบ

"นายตามฉันมา" ชายที่สวมชุดทหารคือหัวหน้าหน่วยพิเศษกระทรวงความมั่นคง เขาขึ้นไปห้องผู้ช่วยซึ่งอยู่ติดกัน ด้านในติดตั้งอุปกรณ์กล้องวงจรปิดไว้แบบครบชุด นักวิเคราะห์หลายคนกำลังนั่งมองมอนิเตอร์กันด้วยสีหน้าจริงจัง ซ่งรู่ยเดินเข้ามาใกล้ถึงเพิ่งรู้ว่านี่คือคลิปตอนที่สำนักย่อยเขตใต้ดำเนินการจับกุมผู้ต้องสงสัย หน้าจอเหวี่ยงไปเหวี่ยงมาแรงมาก แต่กลับถ่ายภาพได้ชัดดี ทำให้ภาพอันน่าทึ่งและเหนือจินตนาการหลุดออกมาสู่โลกภายนอก สร้างความตื่นตะลึงให้แก่สายตาของทุกคน

ตอนจบของคลิป โบนางดงามอย่างที่สุดของใครคนหนึ่งค่อยๆ ปรากฏขึ้นมา ความมืดช่วยอำพรางแสงมลังเมลิอง มือของเขาทาบลงบนหน้าผากของผู้ต้องสงสัยเบาๆ ทำให้ฝ่ายตรงข้ามที่กำลังคลุ้มคลั่งหมดสติไปในชั่วพริบตา ท่าทางนุ่มนวลแตกต่างจากบรรดาตำรวจที่สะบักสะบอมอย่างสิ้นเชิง และในเวลาเดียวกันนั้น นักวิเคราะห์คนหนึ่งก็ขึ้นไปที่ฝ่ามือของเขา "ตรงนี้ เขาเอาอะไรบางอย่างออกมาจากหน้าผากของเหยื่อเหรอ!"

คลิปถูกกดหยุด แสงสีเทาหนึ่งดวงเปล่งประกายอยู่กลางฝ่ามือชายหนุ่ม หน้าหล่อออกสวย

เม็งจิ้งจ้องจ้อ เอ่ยถาม "ซุมได้มัย"

"ซุมแล้วจะเห็นไม่ชัด มันเป็นรัศมีหนึ่งดวง" นักวิเคราะห์ทำตามคำสั่ง แต่กลับต้องโบกมืออย่างไม่สามารถทำอะไรได้

ซ่งรู่ยจืดจ๋องโบนางที่คุ้นจนไม่สามารถคุ้นได้มากกว่านี้อีกบนหน้าจอถามเสียงหนัก "พวกนายคิดจะทำอะไร จับตาดูพ้นจายาหลังหรือ ถ้างั้นคงต้องเสียใจด้วยอย่างมากที่ฉันคงช่วยพวกนายไม่ได้"

เม็งจิ้งย่นหัวคิ้ว "นายไม่อยากจะรู้หรือว่าสัตว์ประหลาดตัวนี้มันแปรสภาพ

ได้ยังไง ฉันจำได้ว่านายอยากรู้ อยากเห็นเรื่องที่เป็นปริศนาแบบนี้มากนี่นา"

"ตอนนี้ฉันไม่อยากรู้" ช่งรู่ยหัวเราะเสียงเย็น "ตรงกันข้าม ฉันหวังว่าสัตว์ประหลาดตัวนั้นจะตายทันที และเอาความลับทั้งหมดนี้ลงนรกไปด้วย บางคนไม่ใช่คนที่นายจะไปยุ่งด้วยได้"

เมิ่งจิ้งยกมือ เชี่ยวด้วยน้ำเสียงจรรยาบรรณ "เวินหน่วนบอกว่าช่วงนี้ นายแคร์พิน ज्यादा หลัวมาก ฉันยังนึกว่าเธอล้อเล่น คิดไม่ถึงว่าจะเป็นเรื่องจริง นายวางใจเถอะ ฉันไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อพิน ज्यादा หลัว ถ้าเป็นไปได้ ฉันอยากร่วมงานกับเขา หน่วยพิเศษกระทรวงความมั่นคงอยากได้ตัวเขาเป็นพิเศษ เราย่อมต้องรับประกันความปลอดภัยของเขา พอเกิดเรื่องทำนองนี้ เราเลยมาสอบปากคำคนใกล้ตายมากกว่าจะไปจับตัวเขามาสอบ นี่ย่อมเป็นการแสดงให้เห็นถึงความไม่มิตรของพวกเราแล้ว อย่างอื่นฉันจะไม่พูดถึงเพราะมันเป็นความลับ และความลับของพิน ज्यादा หลัวจะเป็นความลับไปตลอดกาล เราจะไม่ซุกซุน ตอนนี้นะเราแค่อยากรู้สาเหตุที่หลิวเหยวเตอแปรสภาพได้เท่านั้น"

ช่งรู่ยจ้องชายหนุ่มบนหน้าจอคอมพิวเตอร์โดยไม่พูดสักคำ

เมิ่งจิ้งเอ่ยต่อว่า "ถ้าเราอยากเป็นศัตรูกับพิน ज्यादा หลัวจริง ไหนเลยจะรอคอย ไม่เคลื่อนไหวจนกระทั่งตอนนี้ เขาทำให้คนตายพินขึ้นมาได้ พลังต้องห้ามแบบนี้เราคงไปยุ่งด้วยไม่ได้หรอก ไซ้มี"

ทันใดนั้นช่งรู่ยหันไปมองจ้องอีกฝ่ายตรงๆ สายตามคมของทั้งคู่ปะทะกัน ต่างฝ่ายต่างมีจิตสังหาร

สักพักคนทั้งสองก็ก้าวถอยไปข้างหลัง

"ได้ ฉันจะช่วยนายหาความจริง"

"ดี ฉันจะไม่แอบแตะพิน ज्यादा หลัวเด็ดขาด"

ช่งรู่ยดูวิดีโอบันทึกการปฏิบัติการตามกฎหมายซ้ำไปซ้ำมาหลายรอบ พลิกคำให้การและบันทึกต่างๆ กว่าจะผลึกประตู่ห้องผู้ป่วยเข้าไป เมิ่งจิ้งเดินตามหลังเขามาเงียบๆ เตรียมตัวเป็นผู้ชมที่ไม่มีปากเสียง

หลิวเหยวเตอยังตื่นอยู่ แต่ระบบต่างๆ ในร่างกายของเขากลับทะเล่สิ้นตายอย่างต่อเนื่อง อุปกรณ์การรักษาส่งเสียงเตือนตื้อๆ รายงานการตรวจร่างกาย

ที่แพทย์เขียนระบุว่าเขาน่าจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่กี่ชั่วโมง เขาไม่ได้ป่วยและผลพวกนั้นสมานตัวนานแล้ว แต่อวัยวะภายในของเขาเกิดล้มเหลวอย่างไม่ทราบสาเหตุ เหมือนถูกคนคอยดิ่งเอาพลังชีวิตไปแบบไม่มียั้ง

เขาเริ่มจ้องมองเพดาน ไม่สนใจทุกอย่างรอบตัว

"ของที่พินิจยาหลังเอาไปคืออะไร นายถามเขาหน่อยสิ" เมิ่งจิ้งกระซิบที่ข้างหู แน่นอนว่าเขาพยายามเลียบเคี้ยวถามคำถามทำงานองนี้มาหลายร้อยรอบแล้ว แต่คนคนนั้นไม่เคยตอบ เอาแต่แกล้งบ้า คนที่มีความลับมักไม่มีทางยอมแพรงพรายมันให้คนนอกรู้แม้แต่ครั้งคำ

ไม่เสียที่ที่ซึ่งรู่ยเรียนจิตวิทยา เพราะทันทีที่เขาอ้าปากก็สามารถดิ่งดูความสนใจของหลี่ไห่วต่อได้ทันที "คุณมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่ถึงสี่ชั่วโมง"

หลี่ไห่วต่อ "!!!"

ซึ่งรู่ยคุนาพิกาข้อมือแล้วพูดใหม่ "ไม่สิ เมื่อกี้เราคุยกันที่ห้องข้างๆ ไปแล้วพักหนึ่ง เพราะฉะนั้นตอนนี้คุณเหลือเวลาแค่สามชั่วโมงครึ่ง ถ้าคุณตอบคำถามผมตามความจริง เราจะให้คุณได้เจอกับคนคนนั้นก่อนตาย"

หลี่ไห่วต่อจ้องเขาแบบเอาเป็นเอาตาย แต่ไม่มีปฏิกิริยา เหมือนไม่รู้ว่าคคนคนนั้นที่พูดถึงคือใคร

ซึ่งรู่ยหยิบมือถือของตัวเองออกมากด หน้าจอที่ถูกตะฉายภาพใบหน้า หลบตาอ้อมบางๆ ของใครคนหนึ่ง ชายหนุ่มหน้าตาตางดงาม อ่อนโยน แต่กลับนิ่งสงบ เย็นใส คนที่ซึ่งเอาของวิเศษไปคนนั้น! ต่อให้ตายหลี่ไห่วต่อก็จำใบหน้านี้ได้ ลมหายใจเขาค่อยๆ หอบหนักขึ้น และในเวลาเดียวกันนี้ เครื่องวัดอัตราการเต้นของหัวใจเขาก็กรีดเสียงร้องแหลม เห็นได้ว่าอัตราการเต้นของหัวใจเขากำลังลึบสนมาก

แค่สองประโยค ซึ่งรู่ยก็แทบจะลู่จุดตายของเขาได้

"พวกคุณอยากถามเรื่องอะไร"

เข้มนาพิกาที่แขวนอยู่บนผนังเดินไปดั่งตึกๆ ไม่นาน หลี่ไห่วต่อก็ยอมประนีประนอม การมีแขนมากมายงอกออกมาในครั้งเดียวดิ่งเอาโทษะไนตัวเขาออกไปนานแล้ว ถ้าไม่มีของวิเศษ เขาก็ต้องตายแน่นอน!

เขารู้เรื่องนี้ดี และขงรู่ยเหมือนจะเดาได้ ดังนั้นจึงโค้งริมฝีปากเป็นรอยยิ้มบางๆ ดวงตาเต็มไปด้วยความมั่นอกมั่นใจ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3D5hYZe>